

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Α. Ἡ ἐορτή τοῦ Ἀγίου Νικολάου εἰς Μπετζάλλαν.

Τὴν Πέμπτην, 6^η /19^η Δεκεμβρίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ εἰς τὸν περικαλλῆ αὐτοῦ Ναόν τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῆς πόλεως τῆς Μπετζάλλας, πλησιοχώρου τῆς Βηθλεέμ.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὁ Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ 4^{ου} αἰῶνος, Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, προστάτης τῶν πτωχῶν, τῶν ἀδικουμένων, τῶν πεφυλακισμένων καὶ ἐνδεῶν, «κανὼν πίστεως καὶ εἰκῶν πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλος», προστάτης τῶν θαλασσοπόρων, δημοφιλέστατος εἰς τὸν Ὁρθόδοξον λαόν, προστάτης καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος τοῦ Ὁμοουσίου τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα εἰς τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς Νικαίας, τὸ ἔτος 325 μ.Χ.

Τὸν μέγαν Ἀρχιερέα τοῦτον ἐτίμησεν ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης τῆς Μπετζάλλας καὶ ὅλη ἡ πόλις ὡς πολιοῦχον αὐτῆς διὰ θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἰγνατίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξίου, τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ τούτου Οἰκονόμου π. Γεωργίου Σαχουάν, π. Παύλου, π. Ἰωσήφ καὶ π. Ἡλία, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ἐν ἀθρόα συμμετοχῇ προσευχῆς τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ τῆς πόλεως, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου, ἐκπροσώπων τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας, ὡς τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων κ. Ράμζη Χούρη, τῆς τέως Δημάρχου Βηθλεέμ κας Βέρας Μπαμπούν καὶ τοῦ Δημάρχου Μπετζάλλας κ. Νικόλα Χαμῆς.

Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστὶ ὡς ἔπεται:

«Ποίοις μελωδικοῖς ᾠσμασι ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον· τὸν τῆς Ἐκκλησίας πρωτοστάτην· τὸν μέγαν προασπιστὴν τε καὶ διδάσκαλον· τὸν πάντας τοὺς κακοδόξους καταισχύνοντα· τὸν ὀλετῆρα Ἀρείου καὶ θερμόν ἀντίμαχον· τὸν δι' οὗ τὴν τούτου ὀφρύν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ πανσθενουργὸς χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῷ τούτῳ τοῦ Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας Νικολάου, τοῦ καὶ προσκυνητοῦ γενομένου τῶν ἁγίων Τόπων, ἵνα ἐορτίως τελέσωμεν τὴν παναοίδιμον

μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος ἤκμασεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· ἐγεννήθη εἰς τὰ Πάταρα τῆς Λυκίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ συνελθούσης Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν ἔτει 325, κατὰ τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ὁ αἵρεσιάρχης Ἀρειος καὶ ἡ διδασκαλία αὐτοῦ. Ὁ ἅγιος Νικόλαος ὑπῆρξεν ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, τοῦ διατυπώσαντος μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἐκοιμήθη δέ ὁ ἅγιος Νικόλαος περὶ τὸ ἔτος 330.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος, ἀκούων εἰς τοὺς Παυλείους λόγους: “ἡμῶν γάρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὃς μετασχηματίζει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι αὐτό σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ”, (Φιλιπ. 3,20-21), ἀνεδείχθη ἀληθὴς θεράπων τοῦ Χριστοῦ καὶ ἱεροκῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου Αὐτοῦ, διό καὶ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν ἐδέξατο τὸ ἱερώτατον ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ κατέστη ποιμὴν πνευματικὸς, δηλονότι Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας τῶν Μύρων τῆς Λυκίας.

Ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας, περιγράφων τὴν διακεκριμένην προσωπικότητα τοῦ ἁγίου Νικολάου λέγει: “Ἀνυμνήσωμεν νῦν τὸν Ἱεράρχην ἄσμασι, τὸν ἐν Μύροις λαοὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἐλλαμθῶμεν· ἰδοὺ γὰρ ὦφθη ὁλος καθάριστος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων θυσίαν ἁμωμον, τὴν εἰλικρινῆ καὶ θεῷ εὐπρόσδεκτον, ὡς ἱερεὺς κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ καὶ τῇ σαρκί· ὅθεν ὑπάρχει ἀληθῶς τῆς Ἐκκλησίας προστάτης καὶ ὑπέρμαχος ταύτης, ὡς μέγας μύστης θεοῦ τῆς Χάριτος”.

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὑπάρχει προστάτης καὶ ὑπέρμαχος τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τῆς σωτηριώδους αὐτῆς διδασκαλίας, διό καὶ καλεῖται “κανὼν τῆς ὀρθῆς πίστεως”, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἠγωνίσθη μετὰ πάσης δυνάμεως λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, ἀκούων πάντοτε εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰούδα λέγοντος: «Ἀγαπητοί, ..., ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει.» (Ἰούδα 1,3). Οἱ “ἅγιοι” ἐν προκειμένῳ εἶναι οἱ Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι διὰ μίαν φοράν καὶ διὰ πάντα ἔλαβον διὰ τοῦ προφορικοῦ κηρύγματος τὴν ὑγιαίνουσαν πίστιν.

Ἡ ὑγιαίνουσα αὕτη πίστις εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία μᾶς καλεῖ νὰ ἀγωνισθῶμεν τὸν καλὸν ἀγῶνα διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐπιστέλλει ὁ θεῖος Παῦλος τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ λέγων: «ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως· ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης καὶ ὡμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων» (Α΄ Τιμ. 6,12). Τῆς “αἰωνίου ζωῆς”, δηλονότι τῆς ἐν Χριστῷ, ἐπελήφθη καὶ ὁ ἐν ἁγίοις Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην, παραμένουσα ζῶσα μέχρι καὶ σήμερον, συμφώνως τοῖς λόγοις τοῦ ψαλμωδοῦ: “εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτοῦ”, (Ψαλμ. 18,5).

Ἡ σεπτὴ μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ θαυματουργοῦ Νικολάου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ εὐχαριστιακῇ θείᾳ ταύτῃ συνάξει, ἵνα τιμήσωμεν αὐτόν ἀφ’ ἐνός καὶ εὐχαριστήσωμεν, ἀφ’ ἑτέρου, “Ἁγίον Κύριον τὸν θεόν” ἡμῶν, τὸν δωρήσαντα ἡμῖν τὸν Ἅγιον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος Αὐτοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τὸν ἀγαθὸν καὶ πιστὸν τοῦτον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ ἐδόξασεν ὁ θεὸς Πατήρ ἐν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ ὄντως ζωῇ, ἔνθα παρρησίαν κεκτῆμενος πρεσβεύει

ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ καί σκεῦος ἐκλογῆς, μᾶς προτρέπει διά στόματος τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, πρὸς βίον ἀντάξιον τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ θεοῦ λέγων: “Ὡς τέκνα ὑπακοῆς μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι», (Α΄ Πέτρου 1, 14-16).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀποτελεῖ ὁρατὸν καί ζωντανόν παράδειγμα τοῦ γνησίου Χριστιανοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐμορφώθη ὁ χαρακτήρ τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐντὸς ἡμῶν μὀρφωσιν τοῦ Χριστοῦ παραγγέλλει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος ἀγωνιῶν καὶ λέγων: “Τεκνία μου, οὐς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστός ἐν ὑμῖν”, (Γαλ. 4, 19).

Τὴν ἐντὸς ἡμῶν μὀρφωσιν τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν, ἐτοιμάζεται νὰ χορηγήσῃ εἰς ἡμᾶς ἡ “μητρόπολις τῶν ἑορτῶν”, τοὔτέστιν ἡ μεγάλη τῶν Χριστουγέννων ἑορτὴ ἐν τῇ ὁμῶρῳ ὑμῶν πόλει τῆς Βηθλεέμ, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας: “Βηθλεέμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη· τό Σπήλαιον δεχέσθω, ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ σκιά παρέδραμε· καὶ θεὸς ἀνθρώποις, ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τό καθ’ ἡμᾶς, καὶ θεώσας τό πρόσλημμα. Διό Ἀδάμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ, κράζοντες· Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τό γένος ἡμῶν”.

Τὴν ἐκ Παρθένου Μαρίας τῆς θεοτόκου φανέρωσιν τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις, τοῦ μορφωθέντος τό καθ’ ἡμᾶς καὶ τοῦ θεώσαντος τό πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, κηρύττει καὶ εὐαγγελίζεται ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τοῦ τιμωμένου ἀγίου Ἐπισκόπου αὐτῆς Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ. Τό μέγα τοῦτο μυστήριον τοῦ Εὐαγγελίου (Ἐφ. 6, 19) καλούμεθα νὰ ἑορτάσωμεν οὐχὶ κοσμικῶς, κοινωνικῶς καὶ ὑλικῶς, ἀλλὰ πνευματικῶς καὶ λατρευτικῶς “διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως προσευχόμενοι ἐν παντί καιρῷ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ καὶ εἰς αὐτό τοῦτο ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκαρτερήσῃ καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν ἀγίων [τῶν Χριστιανῶν], (Ἐφ. 6, 18), ὡς κηρύττει ὁ Ἱερώτατος Παῦλος.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: “Θρόνῳ παριστάμενος θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σοφέ, μὴ διαλίπῃς ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σῶν πιστῶν οἰκετῶν, θαυμαστέ Νικόλαε· ἵνα ρυσθῶμεν ἐκ πάσης δεινῆς περιστάσεως καὶ κακώσεως”. Ἀμήν. Εὐλογημένα Χριστοῦγεννα».

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μεσημβρινὴ τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἰγνατίου καὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος εἰς τό ξενοδοχεῖον Orient Palace Hotel.

Β. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου εἰς Ἅγιον Σάββαν.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐτιμήθη καὶ εἰς τὸν ἐν τῇ Λαύρᾳ τοῦ Ἀγίου Σάββα Ναόν αὐτοῦ, τὸν πρῶτον τῆς Λαύρας, διὰ θείας Λειτουργίας ἐν ἀγρυπνίᾳ τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς σειρᾶς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης κ. Φιλούμενος τῇ συμμετοχῇ Ἀγιοσαββιτῶν καὶ Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων καὶ προσκυνητῶν.

Γ. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐωρτάσθη καὶ εἰς τὴν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τὴν

εὐρισκομένην ἐν τῇ Παλαιᾷ Πόλει τῶν Ἱεροσολύμων, εἰς τὴν ὁποίαν προεξῆρξε τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καὶ τῆς θείας Λειτουργίας ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Λύδης κ. Δημήτριος, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Ματθαίου καὶ π. Δημητρίου, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καὶ τοῦ διακόνου Σωφρονίου καὶ μετέχοντος εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐξ Ἱεροσολυμιτῶν καὶ ἐκ μοναχῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ μοναζουσῶν.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ Ἐπιστάτης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης Ἀρχidiaκόνος π. Μᾶρκος παρέθεσεν εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Συνοδίαν καὶ πάντας τοὺς ἑορταστάς πλούσιον κέρασμα εἰς τὸ ἡγουμενεῖον καὶ τὸ προαύλιον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας